

Ngày 11 tháng 7 năm 2021,
Tỉ phú Richard Branson đã thực hiện
thành công chuyến bay vào vũ trụ.
Tôi cũng chuẩn bị cho chuyến bay đầu tiên.
Ông ấy đã bảy mươi tuổi,
Còn tôi mới lên mười...

Chuyến bay đầu tiên

Chuyến đi bị hủy.

Đó là tin gây sốc, không chỉ với nhóm trẻ con mà cả đối với những người lớn - những người tuổi còn trẻ và những người già. Mơ ước lần đầu tiên được đi máy bay, lần đầu tiên được cất cánh khám phá bầu trời của tôi đành gác lại.

Trước đó, cậu Ti Toe của tôi đã sắp xếp một chuyến du lịch để cả đại gia đình đi biển nghỉ ngơi, tham quan tại Đà Nẵng, Hội An và Huế. Đây là chuyến đi mà tôi dám chắc rằng tất cả mọi người đều trông đợi và hào hứng.

Ông bà ngoại tôi đã vui vẻ biết bao, bởi ông muốn tới thăm nơi ở của vua Bảo Đại ngày xưa. Với riêng bà, còn là được đến những ngôi chùa thanh tịnh của xứ Huế mộng mơ, những bức tượng Phật

uy linh ngự trên sườn núi ở Đà Nẵng. Mẹ tôi thì say mê nói về việc sẽ ngồi cà phê và *check in* ở view đẹp bên bờ sông Hương cũng như bên bờ biển Đà Nẵng. Bố tôi thì dự định đến thăm làng đá mã nghệ dưới chân Ngũ Hành Sơn để tìm mua một quả cầu phong thủy bằng đá tự nhiên màu xanh ngọc về trưng bày ở phòng khách. Bác Thu, bố chị Ngúng Ngủay và chị Mắt Híp thì dự định đến vấn an sư thầy ở Thiền viện Trúc Lâm trên đất Huế và xin sư thầy một chiếc vòng gỗ cẩm lai đã được thầy trì chú cầu may rồi mua một, hai chiếc đèn lồng phố Hội về treo trước sân nhà. Bác Nga có dự định mua một bộ áo dài màu tím Huế và sẽ chụp ảnh bên Chùa Cầu của Hội An. Mợ Mũm Mĩm thì quả quyết kiểu gì cũng phải ăn món phở cuốn chấm mắm nêm Đà Nẵng và đặt chân lên cây cầu Vàng vắt ngang sườn núi trên đỉnh Bà Nà. Trong khi ấy, cậu Ti Toe lại thích ôn lại cảm giác bay dù lượn trên bãi biển Đà Nẵng và lặn xuống biển khám phá vị trí con tàu đắm ở Cù Lao Chàm. Còn chúng tôi, thì đương nhiên mong ước số một là tắm biển và ăn hải sản. Cảm giác được vui đùa với sóng biển nó mạnh mẽ và thích thú hơn nhiều việc dầm mình trong các hồ bơi ở thành phố. Cùng với đó, tôi và anh Gấu Trúc cũng thích cảm giác ngồi cáp treo lướt trên các ngọn cây nhiều màu sắc khi lên đỉnh núi giống như đã từng đi ở Sa Pa.

Thế nhưng chuyến du lịch đã lên kế hoạch ấy nhanh chóng bị hủy bỏ khi thành phố Đà Nẵng, nơi chúng tôi dự định dừng chân phát hiện có những ca nhiễm Covid-19 thu hút sự quan tâm của cả nước và gây lo lắng trong người dân thành phố miền Trung này. Mọi hoạt động đều bị đóng băng, chuyến đi của chúng tôi bị gác lại vô thời hạn. Rồi đến lượt Hà Nội, thành phố chúng tôi sống cũng áp dụng những biện pháp để đảm bảo phòng dịch. Ngay cả hồ bơi trong Khu Thể thao Quốc gia, nơi chúng tôi vẫn thường được bố đưa đến vào mùa hè cũng tạm ngừng hoạt động.

Thế thì còn biết làm gì đây?

Bạn bè chúng tôi, những đứa có quê xa thì bố mẹ chúng đều tìm cách gửi về quê tránh dịch, những đứa ở Hà Nội thì chỉ còn cách chôn chân trong bốn bức tường. Nhà nào rộng rãi chút còn đỡ, nhà nào chật chội thì quả là một cực hình. Nhà tôi không rộng không chật, nhưng dù gì việc bị “đổ bê tông” sau cánh cửa chẳng thích thú gì.

Chúng tôi đã hi vọng, đã mong chờ biết bao vào chuyến đi này. Với tôi thì còn quan trọng hơn, tôi có một ước mơ được đi máy bay từ lâu, và bố tôi đã hứa sẽ giúp tôi thực hiện ước mơ đó vào năm tôi mười tuổi. Thế mà bỗng dưng mọi kế hoạch bị gác lại.

Trong lúc chúng tôi đang buồn thiu thiu thì cánh người lớn đã nhanh chóng tỏ ra bình thản. Người lớn bao giờ cũng lấy lại cân bằng nhanh hơn, hoặc cũng có thể họ ít hi vọng hơn chúng tôi. Cậu Ti Toe với vẻ mặt tỉnh bơ còn buông một câu nghe đến chán, rằng... “càng đỡ tốn tiền”. Thế mới điên chứ! Ông ngoại thì có vẻ hiểu vấn đề hơn. Ông an ủi chúng tôi rằng không phải là không đi nữa mà chuyến đi sẽ dời sang một thời điểm thích hợp hơn để đảm bảo an toàn cho gia đình và cộng đồng, mỗi cá nhân phải có trách nhiệm góp phần vào sự an toàn chung của cả xã hội. Nghe đến đó là tôi thấy chán phèo, ông nói y hệt như cái ti vi, lúc nào ti vi và loa phường chả ra rả như vậy. Nhưng đến đoạn sau thì chúng tôi thực sự cảm phục. Ấy là ông đã đưa ra một đề nghị, không, đúng ra là một lời mời, ông mời chúng tôi tập trung xuống nhà ông bà chơi nhân dịp được nghỉ học và trong lúc chờ đợi chuyến đi này tiếp tục được khởi hành.

Trong bối cảnh như vậy, lời mời của ông bà ngoại dành cho chúng tôi thực sự là một tin vui, một “phương cách” giải cứu. Đó quả là một tin cực hot đối với chúng tôi, nghĩa là tôi - Mất To - và anh Gấu Trúc ấy. Vui hơn nữa là danh sách khách mời chưa dừng ở đấy. Ông ngoại quyết định mời thêm hai chị con bác cả tôi là chị Ngúng Nguây và chị Mất Híp đến chơi dịp hè để tránh dịch. Còn

chuyến du lịch, theo ông, thực hiện được thì tốt, nếu không cũng không sao, vì an toàn cho cả đại gia đình là trên hết, rằng chúng tôi còn trẻ, cơ hội đi còn nhiều...

Dịch bệnh diễn biến phức tạp cũng có cái hay. Đang quay cuồng trong bài vở cũng như những buổi học thêm thì chúng tôi và rất nhiều người lớn bỗng trở nên nhàn rỗi. Mọi nhu cầu đều được hạ xuống thấp nhất bởi mỗi người hằng ngày đều được nhắn tin trực tiếp vào máy điện thoại khuyến cáo không nên gặp gỡ, không nên ra ngoài, không nên tiếp xúc...

Với chúng tôi, đáng kể nhất là bỗng dừng việc học được giảm tải, ngay cả việc học thêm, ví như mẹ vừa đóng tiền cả hai khóa học tiếng Anh cho tôi nhưng tất cả cũng đành gác lại. Nhiều kế hoạch bị thay đổi, nhiều dự định đảo chiều, nhiều chuyến đi bị hủy bỏ. Thế nên việc được cư ngụ tại nhà ông bà ngoại với chúng tôi thực sự là một lối thoát thú vị. Nhất là khi ông ngoại vừa hoàn thiện ngôi nhà mới, một ngôi biệt thự mà cả nhà coi như công trình thế kỷ, thay cho căn nhà cũ có tuổi thọ đã vài chục năm. Chúng tôi sẽ là những đứa cháu được “xông” ngôi biệt thự mới này.

Chị Ngúng Nguẩy và chị Mắt Híp là những khách mời đáng quan tâm trong kì nghỉ tại nhà ông ngoại, còn tôi và anh Gấu Trúc thì đương nhiên là sẽ ở đó,

bởi nhà chúng tôi không xa nhà ông ngoại là mấy, nên hầu như ngày nào tôi và anh Gấu Trúc cũng có mặt ở nhà ông. Có lẽ thế mà việc mời mọc của ông với chúng tôi gần như chỉ mang tính nghi thức, thậm chí còn có phần khách sáo. Nhưng dù sao ông ngoại đã chính thức có lời mời. Điều đó đồng nghĩa với việc “hội” của chúng tôi sẽ tăng từ hai lên bốn thành viên, chúng tôi sẽ được thỏa thích thực thi kế hoạch, sẽ có nhiều trò vui để vượt qua những ngày tháng buồn tẻ này. Đây là chưa kể, bên cạnh đó còn có em Củ Cải, con của cậu mợ. Điều an ủi là, chúng tôi tuy chưa được đi cùng nhau một chuyến đến nơi xa thì ít nhất cũng sẽ vẫn được ở bên nhau trong chuyến du lịch tại gia ở nhà ông ngoại.

Không hiểu ông ngoại tôi có lẽ nhiệt tình quá hay không, nhưng với lời mời chính thức đó, rồi đây sẽ đem lại cho ông nhiều phiền toái. Tôi cho rằng, đó là một mùa hè đáng nhớ đối với ông bà, cho dù những kì nghỉ hè của ông bà tôi đã lùi vào dĩ vãng từ lâu, khi mà tuổi học trò đã tạm biệt ông bà đến cả năm sáu chục năm trời rồi.

Còn với chúng tôi thì đây sẽ là một kì nghỉ hè “lịch sử”.